

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

PA OP VINKESLAG

Volkse komedie in vier bedrijven

door

Guy van den Broek

Toneelfonds J. Janssens

Antwerpen - 1993

Nr. 2109

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel 4

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aankoopbewijs. Dit bewijs moet samen met een aanvraagkaart waarop plaats en datum(s) van opvoering werden ingevuld, minstens veertien dagen voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gecopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende auteursrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

Wettelijk depot D/1993/220/61
ISBN 90-385-0267-2

cop. 1993 Toneelfonds J. Janssens/Guyvan den Broek

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONEN

4 dames - 6 heren

De rollen zijn opgesomd in volgorde van belangrĳheid. Er zijn vier vrouwelijke en zes mannelijke rollen. De vier kleinere bijrollen zijn mannen, zodat de vrouwen veruit in woord en beeld (aanwezig) de scène overheersen.

1. ANNA: de vrouw van de vinker staat centraal. Het is een gewone volkswrouw, vooraan in de veertig, maar zeker geen ordinair type. Zij is een wijze en gevoelige Kempische volkswrouw.
2. GEERT: de vinker, een zelfbewuste en fiere Kempenaar, recht door zee, die zich ook de baas voelt in huis, maar tegen zijn vrouw en dochter eigenlijk niet opkan.
3. MIRA: de dochter des huizes, 17 jaar, ook zelfbewust, vertegenwoordigt de nieuwe generatie die de wat conservatieve of verstarde Kempische samenleving wil doorbreken.
4. BART: zoon des huizes, 16 jaar, een vrolijke opgewekte jongen, voor wie ook de traditie zijn mooie kanten heeft en die zich vlot aan alle situaties aanpast.
5. Bertha: de vrouwelijke postbode, een bijzonder spraakzame gezellige vrouw, nooit voor een woord verlegen en voor niets terugdeinzend, maar bijzonder nieuwsgierig. Zij mag gerust wat volslank zijn. Staat meestal centraal op de scène. Leeftijd mag variëren tussen de 30 en de 50 jaar.
6. KRISTIEN: de buurvrouw, een bijzonder naïeve vrouw, schuw wat onzeker, maar goedhartig en bijzonder openhartig. Ze is zeker niet doordacht en slim, maar is wel in staat op te boksen tegen haar man. Ze is zeer ouderwets gekleed, mag mager zijn. Leeftijd rond de veertig jaar.

BIJROLLEN.

7. Patrick: de vrijer van Mira, een lid van de vogelvereniging De Wielewaal, een ernstige knappe jongen, vooraan in de twintig, wat idealistisch, steeds voor-komend en beleefd.

8. PLIT: de ophaler van vogels. Het is een man van rond de zeventig, nog kwiek en altijd vrolijk.
9. FONS: de man van Kristien, bezig, ouderwets en wat kleinzielig, zeer conservatief, een beetje pesterig en rond de 45 jaar.
10. Kris: zoon van de boer, een blozende openhartige jongen van rond de 20 jaar, die niets te verbergen heeft.

DECOR

Een sober ingerichte woonkamer met één of twee vensters en minstens twee deuren, één voor de mensen die van buiten komen en één binnendeur. Een derde deur naar de keuken toe mag. In de woonkamer ook een kleine kitchinette met wat brood en een koffiezetapparaat, wat drank en toebehoren. In de woonkamer hangt een vogelkooitje met een distelvink in. Naast de buitendeur staan de laarzen van Geert. Er staat ook een kachel (elektrisch met houtblokken, geeft een idee van haardvuur). Een eenvoudige grote tafel waaraan men zit, staat centraal. De tafel staat vlak bij het venster. Een zitbank voor minstens drie personen, maar sober. De zithoek staat zeker niet centraal. Voor het decor of de aankleding van de leefkamer moet men zich inspireren aan het tijdsbeeld van eind de jaren '60, begin '70.

Het stuk is opgedeeld in vier bedrijven, die ongeveer even lang zijn. De pauze valt na het tweede bedrijf. Het eerste en het tweede bedrijf spelen zich af op dezelfde dag, het eerste in de vroege morgen, het tweede op de middag. Het derde bedrijf volgt precies één jaar later. Het vierde nogmaals één jaar later, maar dan in de zomer in juli. De eerste drie bedrijven spelen zich af in de herfst, begin oktober. Om de herfst te symboliseren moet de kachel telkens branden. De personen moeten ook gekleed zijn voor een herfstdag. Het vierde bedrijf is in volle zomer, de kachel is uit, de personen zijn lichter en zeker anders gekleed. Om de zomer te symboliseren, mag er een bloemetje op tafel. Bij het begin van het vierde bedrijf liggen er ook stapels wasgoed op tafel.

INHOUD

Het vogelvangen of vinken beheerst het leven en de vrije tijd in de Kempen eind de jaren '60. In het gezin van vinker Geert wil dochter Mira die starre traditie doorbreken en wil met de familie op reis naar Spanje in de zomer, zodat de vader geen tijd over heeft voor zijn hobby.

Zij overtuigt haar moeder Anna en drijft haar zin door. Bovendien begint ze een verhouding met een jonge Wielewaler, Patrick, tegenstander van het vinken. De naïeve buurvrouw Kristien bewondert en steunt de opstand van de vrouwen. Postbode Bertha zorgt dat het hele dorp op de hoogte is. Maar vinker Geert en zoon Bart vechten terug voor hun passie, het vinken, tot het noodlot toeslaat.

E E R S T E B E D R I J F

ANNA : *(Anna moet vroeg opstaan om man Geert weg te helpen. Anna komt eerst naar beneden en sakkert wat en zet koffie.)*

Een gewone dag in oktober, en Anna staat op om half zes in de morgen, zeg maar midden in de nacht, om koffie te zetten en boterhammen te smeren voor mijn man, Geert. Moest het dan nog zijn dat hij ging werken en centen verdienen, zoudt ge zo al zeggen, iedereen in de familie wordt er beter van en zo draag ik ook mijn steentje bij. Niets van dat alles!!!! Mijnheer Geert gaat vinken, zijn enige en unieke hobby. In dat achtergebleven dorp hier kennen ze precies niets anders. Moest het dan nog voor een week zijn, zoudt ge al zeggen we gunnen onze mannen ook iets. Maar nee, zeven weken aan één stuk, dag in dag uit, zaterdag en zondag inbegrepen. Voor te werken is vijf dagen per week volop voor die mannen, daar hebben ze nogal voor gevochten. Maar om te vinken is zelfs zeven dagen in een week nog niet genoeg. *(Anna gaat voor de spiegel staan om haar haar wat te borstelen)* Soms denk ik bij mezelf, Anna hebt ge ze allemaal nog wel op een rijtje? Waarom doet ge dat eigenlijk? Het kost veel meer dan die enkele franken die we van Plit den ophaler krijgen voor die dooie spreeuwen en lijsters. 't Is dan ook nog een wrede sport, als ge het sport kunt noemen. *(Anna richt zich op en hoort gestommel op de trap)* Kwart voor zes. Ik denk dat onze Geert naar beneden komt, hij is dan toch uit bed geraakt.

GEERT: De koffie ruikt goed Anna. Zeg, geef dat beetje koud spek van gisterenavond maar met de boterham mee. Er is niets lekkerder op een koude morgen in oktober.

ANNA : Mijnheer heeft het maar voor het zeggen, ons Anna zal wel springen.

GEERT : *(negeert kritiek, kijkt door het raam)* Zeg Anna, 't is precies helder buiten en lekker fris.

ANNA : Hoe kunt ge dat nu zien, 't is nog pikdonker.

GEERT : Volgens mij zullen ze nogal vliegen vandaag, zeker de lijsters.

ANNA : Ik denk dat ge ze zelf ziet vliegen Geert, om halfzes opstaan om vogels te vangen en dat voor een mens van veertig jaar in deze tijd van vakanties en mensen op de maan.

GEERT : Mijn handen jeuken al naar het trekhout. *(wrijft in de handen)*

ANNA : Mijn handen jeuken ook om de leuning van de trap te pakken, terug naar mijn bed toe ja.

GEERT : *(pakt rustig al zijn spullen)* Och ja Anna, als onze Bart nog even wil langskomen voor hij naar school gaat, zeg dan dat hij wat beter uit zijn ogen kijkt als hij naar het vinkekot komt. Hij jaagt anders alles weg.

ANNA : Op die één spreek zal het ook niet aankomen zeker en daarbij, hij zou dat uur beter gebruiken om zijn les te herhalen.

GEERT : Jaja, onze Bart dat wordt ook nog nen echte vinker, maar het geluid van de ballijster nadoen daar heeft hij echt moeite mee, dat krijgt hij niet geleerd. *(Geert klakt met de tong en doet de roep van de ballijster na.)*

ANNA : Mijne God, daar zal hij het ver mee schoppen in het leven ja, met de roep van de ballijster. Ik zie hem al staan bij een sollicitatie. *(Anna deklameert en doet ondervrager en sollicitant na)* Bart, leg me de stelling van Pythagoras eens uit. Och, dat is niet zo belangrijk meneer ik zal voor U de roep van een ballijster eens nabootsen, dat is nog eens wat anders dan die Piet Agoras die van zijn stelling gevallen

is. Ja Geert, als jij dat allemaal opvoeding noemt dan kan ik niet meer mee.

GEERT : Het wordt hoog tijd dat ik opstap; het begint precies al iets lichter te worden. Straks ben ik nog te laat. Waar zijn mijn botten?

ANNA : Aardedonker is het nog ja en er vliegt nog geen beestje rond. Die vogels zijn slimmer dan wij en uw botten staan waar ze nu al 10 jaar staan; aan de deur.

GEERT : Ik denk dat ik mijn distelvink, als roeper, ook maar meeneem. Het is een echt vinkeweertje en dan zit er van alles in de lucht. Zo een goede roeper durf ik niet bij 't vinkekot achterlaten en daarbij, elke distelvink is zo'n 200 frank waard.

ANNA : Vooruit, zie dat ge de deur uit zijt of straks zie ik ze nog allemaal vliegen. En denk erom: om half één wordt er hier gegeten, geen minuut later.

(Geert doet botten aan, pakt kooitje met distelvink van de muur en gaat de deur uit.)

GEERT : *(roept nog)* Plit den ophaler zal verschieten als hij vanmiddag langs komt. Een grote zak zal hij nodig hebben.

ANNA : *(alleen op de scène)* Zijt met zoiets getrouwd. Hij denkt nu al dat hij veel gevangen heeft. Soms denk ik dat hij echt vangt. Op geen enkele vraag van mij heeft hij geantwoord. Ik kan even goed zoals nu tegen de muren praten, die antwoorden ook niet. Het enige waar hij mee inzit, is dat onze Bart de roep van een ballijster niet kan nadoen. Dat durf ik tegen niemand vertellen. Ik moet wel toegeven, zo naast mekaar praten heeft het voordeel dat ge nooit ruzie kunt maken. Echt ruzie hebben we zelden of nooit. *(Het is even stil in huis en Anna kijkt op de klok en hoort gestommel)* Het is amper zes uur en onze Bart is er al

uit. Ik hoor het aan zijn gestommel. Hij maakt het meeste lawaai van allemaal.

BART : *(Komt vrolijk van de trap)* Goeiemorgen make, is onze pa allang weg? Ik ga nog even kijken voor ik naar school ga. Ik heb zeker nog anderhalf uur.

ANNA : Bart jongen, zoudt ge niet beter uitslapen of als ge wakker zijt nog een beetje doen voor 't school.

BART : Och ma, ik kijk in 't vinkekot mijn Franse vocabulaire wel even na, wanneer er niks komt.

ANNA : Meenemen wel, maar er in kijken daar geloof ik niks van. Eet eerst maar een boterham. Het zal je goed doen zo vroeg in de morgen.

BART : Vroeg? Het wordt al licht ma, straks mis ik nog den eersten trek van de dag. Geef toch maar gauw een boterham met kaas en geef er nog twee mee voor in 't vinkekot.

ANNA : *(gelaten)* Alles moet in oktober in 't vinkekot gebeuren op een plek van 2 meter bij 2 meter in de vrieskou, onder de blote hemel: leren, eten. En zeggen dat wij hier zo'n gerieflijke eetkamer hebben en nog een aparte studeerkamer ook.

BART : *(eet)* Kom nu ma, 't is amper zes weken per jaar vinkentijd en ik ben dan nog verplicht naar school te gaan overdag. Enkel 's morgens vroeg en in het weekend kan ik gaan vinken.

ANNA : Jammaar, ge denkt er toch niet aan om te spijbelen voor het vinken zeker. Zet dat maar uit uw koppeke. 't Is al erg genoeg dat ge elke dag bijna te laat op school komt, want veel scheelt dat niet, denk ik.

BART : Soms hoor ik de bel als ik door de schoolpoort kom. Maar ze hebben nog altijd niet door waarom ik zo nipt kom. Onze leraar vindt vinken maar achterlijk en zegt dat het best verboden zou worden. Het is een wrede sport, zegt ie.

ANNA : Wel jongen, uwe meester heeft langer naar school gegaan dan wij. Hij heeft het nog zo slecht niet voor.

BART : *(plezant)* Hij gaat nog altijd naar school, onze meester. Eigenlijk is hij al 20 jaar blijven zitten.

ANNA : Ja, lach maar. Zie dat ge zelf niet moet blijven zitten met al dat vinken. Die dode vogels leveren geen punten op.

BART : Ma doe nu niet of ge het vinken niet kunt verdragen. Ge staat toch aan onze kant zeker.

ANNA : Er is hier in huis toch maar één kant, ik heb geen keus.

BART : *(Verlaat de eetkamer)* Nu ben ik zeker weg ma, ik hoor precies de eerste lijsters al roepen.

ANNA : Ten laatste om kwart na acht terug thuis of ge komt te laat op school, Bart. *(huiskamer weer leeg)* Hij is net zijn vader, al even zot van dat vinken. Alleen, hij antwoordt toch als ik iets zeg. Met onze Bart kunt ge tenminste nog normaal klappen. Ik kan er niet goed kwaad op zijn. *(Anna wandelt wat rond en kijkt in zijn boekentas)* Hij ging zijn Franse vocabulaire meenemen in 't vinkekot en wat vind ik hier in zijn boekentas: de Franse vocabulaire. Hij kan mij zo goedkoop om de tuin leiden en hij is nog maar amper 16. Die gaat de vrouwen later nog wat wijsmaken.

(Anna gaat af. Even is de huiskamer leeg. Alle lichten uit en na enkele seconden terug aan iets feller dan daarvoor. Dan komt Mira traagjes van de trap, nog half slapend)

MIRA : Wat een kille morgen! Ma is zeker de stoof gaan aanmaken. Kou is niks voor mij, geef mij maar de zon. Maar ja die zon krijgt ge hier niet veel te zien, hooguit een beetje in juli en in augustus, als het niet regent. Geen wonder dat iedereen in die periode

op vakantie trekt naar het zuiden. Zelfs nu in oktober is het in Spanje nog zacht.

ANNA : *(komt terug binnen)* Hoor ik iets over Spanje Mira? Ik zal het hier eens zo warm maken als in augustus in Spanje.

MIRA : Zeg ma, kan pa mij niet naar het station brengen met de auto? Met zo'n weer met de fiets is niks voor mij.

ANNA : Maar Mira, ge weet toch dat pa in 't vinkekot zit. Al een heel uur nu en onze Bart is er nu ook naar toe.

MIRA : Och ja, daar gaat ons jaarlijks verlof weer. Ik vind het rot egoïstisch van onze pa. Hij denkt alleen aan zichzelf.

ANNA : Kom Mira, onze Bart is er ook verzot op.

MIRA : Kan hij nu geen half uurtje terugkomen uit dat kot om zijn eigen dochter naar het station te brengen? Die vogels vliegen niet weg in dat uurtje.

ANNA : Het is juist het uur van de grote vangsten zegt Geert altijd en dat wil hij voor geen goud missen.

MIRA : Ma, ik vind dat die belachelijke sport nu al lang genoeg geduurd heeft. Ik durf mijn vriendinnen in Antwerpen niet vertellen dat onze pa een godganse dag vogeltjes zit te vangen. Ze zouden me gewoon uitlachen. En daarbij ben ik de enige, hoor goed, de enige van heel de klas die in de zomer niet op reis gaat naar Spanje of zo.

ANNA : *(zucht)* Ja Mira, dat vinken schijnt ons hele leven te beheersen. Ik sta er zelf ook al een uurtje vroeger voor op. Soms ja, denk ik ook....

MIRA : *(Ziet dat ze gelijk krijgt en probeert moeder te overtuigen.)* Nu, eerlijk gezegd ik vind dat gij beter verdient dan een gat in de nacht op te moeten staan om twee halve garen te helpen vogeltjes te vangen.

ANNA : Mira pas op wat ge zegt. Twee halve garen!! Het gaat om uw vader en uw broer hé.

MIRA : Ik weet het ma. Maar zeggen zij misschien ooit: het gaat om mijn vrouw en mijn dochter of mijn ma en mijn zus? Niks van! Het gaat enkel en alleen om Geertje en Bartje.

ANNA : Stel U voor dat ze ons zouden horen Mira. Ik moet toegeven dat het mij soms ook tot hier zit. Maar om nu te zeggen dat het twee grote egoïsten zijn.

MIRA : Kijk ma, dat is nu typisch voor vrouwen van uw generatie. Ze leggen zich gewoon neer bij de situatie en doen precies wat hun mannen willen. Al eens gehoord van e-man-ci-pa-tie (*iedere lettergreep spellend*) ma?

ANNA : Ja natuurlijk, maar dat is toch niet voor ons. Dat is meer voor mensen uit de stad ja. Bijna alle mannen uit het dorp gaan hier toch vinken, Mira.

MIRA : Dat is dan dubbel erg. Ten eerste in zo'n gezin wonen en ten tweede in zo'n dorp. Ma, ik kan dat niet langer verdragen.

ANNA : Kom Mira, eet nu maar en fiets vlug naar het station. Dat is gezond voor jonge mensen.

MIRA : (*gaat aan tafel zitten, mokkend en eet langzaam*) Dan heeft onze pa eens verlof en dan wil hij mij nog niet naar het station brengen ook. Vijf kilometer door een ijsskoude wind, omdat sommige heren liever in de lucht zitten te kijken naar denkbeeldige vogeltjes in plaats van iets nuttigs te doen.

ANNA : Stil maar Mira, ik denk dat onze Bart terug is.

BART : (*komt opgewekt binnen*) Hé ma en dat kleine lieve zusje van me. Nu al wakker ja. Weet ge dat uw klein broertje nu al het eten verdiend heeft voor een hele dag?

MIRA : Gij iets verdienen? Ge denkt toch niet dat die enkele franken voor die spreuwen iets betekenen of ge denkt toch zeker niet dat ik vanavond weer vogels zal eten.

ANNA : Zo bedoelt Bart dat niet, Mira. Hij is nog zo blij dat hij iets getrokken heeft. Is het niet jongen?

BART : Ja ma, ge raadt het nooit. Een trek van 25 spreeuwen tegelijk. Ik zag ze pas als ze voorbij waren. Pa floot en onmiddellijk zeilden ze terug in een klein bolleke naar het net toe, een stuk of veertig. Ik was zo zenuwachtig dat ik iets te vroeg trok, zei onze pa. Maar 25 is verre van slecht.

MIRA : Och, hoe heldhaftig. De dappere strijder verschalkte 25 onschuldige vogeltjes op een uur dat een normale jongen nog in zijn bed ligt.

BART : Och ja, vinken is niet goed genoeg voor ons madam. Dat was ik al vergeten.

MIRA : Ons madam!!! Weet ge Bartje ik zal tegen uw madam, dat fijne Greetje van Achtermoeren, straks eens vertellen dat haar lieve aanbidders op een oktobermorgen 25 weerloze vogeltjes de nek heeft omgewrongen.

BART : Als ge dat durft, dan, dan

ANNA : Kom Bart, luister maar niet. Ze heeft haar ochtendhumeur.

MIRA : Ochtendhumeur, ochtendhumeur, ik heb nog wat anders ook en dan is fietsen niet aan te raden. Maar och ja, welke vogelvangende man zit ook nog maar iets met een meisje in of met de studies van zijn dochter.

BART : Wel Mira, dat van die andere dingen hebt ge veertien dagen geleden ook al gezegd. Maar ge moogt bij mij achterop de fiets zitten. Maar ja, dat is misschien veel te ordinair voor U.

ANNA : Kom Bart, ons Mira niet uitdagen en rijd maar snel naar school, straks komt ge nog te laat.

BART : Ja ma ik ben al weg. Even mijn boeken pakken, een kusje op het voorhoofd van mijn lieve zusje. Zeg Mira, ge gaat toch echt niks zeggen tegen Greetje zeker!!

MIRA : Ziet ge nu ma, hij is er zelf verlegen voor en dan zou ik niks mogen zeggen.

ANNA : Dag Bart, tot vanavond. *(wuijft Bart uit)* Maar Mira, zijt ge nu echt niet van plan naar school te gaan?

't Is hoog tijd; de zon komt al op. Fietsen kan echt geen kwaad.

MIRA : Ma ik heb er vandaag echt de pest in. Onze pa moet maar eens goed voelen wat voor ongemak dat vinken allemaal meebrengt. Maar volgend jaar gaan we naar Spanje, zowaar ik Mira heet. Al was het maar omdat jij het verdient ma om eens weg te zijn uit dit gat hier.

ANNA : Meent ge dat nu echt Mira? Eerlijk gezegd wil ik er ook wel eens tussenuit en ja Spanje, dat zegt me wel wat. Stel je voor... Nee, Anna niet dagdromen, zoiets is toch niet voor U.

MIRA : Ma, ge leeft maar ene keer. Nu zijt ge nog fit en zoudt ge er nog iets aan hebben. Ik zeg dit niet voor mezelf want eens dit huis uit, ligt Mira elk jaar onder de Spaanse zon, misschien wel twee keer. Nee ma, ik denk enkel aan U.

ANNA : Eigenlijk hebt ge gewoon gelijk Mira. Maar dan moeten onze pa en Bart ook mee. Met het hele gezin of anders niet. Maar als zij daar nu niet content zijn en er tegen hun goesting rondlopen is er ook niet veel aan.

MIRA : Heeft onze pa al eens gevraagd of ge met uw goesting zes weken aan één stuk om half zes opstaat om zijn boterhammen te smeren voor dat onnozele vinken? Kijk, dat is het hem juist. De mannen doen gewoon hun goesting en wij, de vrouwen, mogen enkel ja knikken.

ANNA : Als Geert twee weken verlof pakt in de zomer kan hij het vinken wel vergeten. Nee dat kan ik hem niet aandoen. Dat zou pas revolutie zijn. Daar is de schooloorlog van '55 niets tegen.

MIRA : Maar ma, één jaar op twintig opofferen voor de rest van uw gezin dat is toch het einde van de wereld niet. Dat is toch niet teveel gevraagd.

ANNA : *(een beetje triomfantelijk)* Mira, ge hebt me stilaan overtuigd kind. Uw ma begint een ander mens te wor-

den. Ik ga dat echt eens overwegen. Ik wil er ook wel eens tussenuit. Voila.

MIRA : Hoera!!! De eerste slag om Spanje is gewonnen!
(Anna en Mira steken triomfantelijk hun vuist op naar het publiek, stappen rond. De bel gaat en Bertha de postbode komt binnen)

BERTHA : Wel, wel, wel, de dames zijn zo vrolijk vandaag en ons Mira is niet naar school, misschien al afgestu-deerd?

MIRA : Zeg Bertha. Ten eerste: dat zijn uw zaken niet en ten tweede denk ik niet dat ons ma de deur open gedaan heeft.

BERTHA : Zeg, zeg ik heb toch gebeld zeker. Leren ze U die streken allemaal op school in de stad? Amai, plezant zal 't daar ook niet zijn. Goed dat ge af en toe eens spijbelt anders hadt ge nog meer streken. Ha, ha, ha,

ANNA : Ja Bertha op die scholen leren ze opvoeding. Wat wij streken noemen, zijn soms goede manieren. Ge moet toch een beetje met uwen tijd mee.

BERTHA : Ik hoor het al, veel gelijk zal ik hier niet krijgen vandaag maar misschien wel een potteke koffie, het moest maar zo koud niet zijn. 't Is hier veel beter dan in een vinkekot.

ANNA : Tegen wie zegt ge het. Hoe Geert het daar uithoudt is niet te geloven. Hier, een lekkere tas koffie.

MIRA : Zeg Bertha, gij komt toch niet zomaar binnen, ge hebt toch wat post bij ook zeker?

BERTHA : Niet te nieuwsgierig maske, dat zijn ook geen goede manieren. Een postbode geeft de post wel wanneer het ogenblik daar rijp voor is. Pas op dame, dat is geen gemakkelijke stiel en ge kunt het niet leren op school. Beroepservaring!

ANNA : Kom Bertha, we worden nu echt nieuwsgierig.

BERTHA : Wel Anna een heel dik boek met een schoon madamme-ke van voor, schaars gekleed zo van "ge ziet het net niet" en binnenin niks dan reizen. 't Is natuurlijk

zonde van het geld dat zo'n boek hier terecht komt want reizen dat is toch niks voor ons gewone mensen, nietwaar.

MIRA : Gij durft nogal "niks voor ons". Wie denkt gij dat wij zijn? Kom, geef dat boek maar eens rap hier.

BERTHA : Hoe is het mogelijk, een reisgids voor de zomer midden in de winter. Waar zitten die mensen met hun verstand, als ze er al hebben?

MIRA : *(bladert in het boek)* Zeg ma, wel 20 badzijden enkel over Spanje.

BERTHA : Spanje, zijn jullie echt van plan om met vakantie naar Spanje te gaan? 't Is niet waar, 't is niet te geloven.

ANNA : Ja Bertha, goesting hebben we genoeg. Daarbij 't is mode en 't schijnt nog gezond te zijn ook. Maar onze Geert weet helemaal nog van niks.

BERTHA : *(samenzweerderig)* Wel, wel, 't is straf en ik die dacht dat dat reisboekje hier per ongeluk was aangekomen. Anna en Mira van Geert naar Spanje, dat ik dat nog mag meemaken.

ANNA : Alléé Bertha, voorlopig nog mondje dicht, nietwaar. *(Er wordt op de deur geklopt en Anna gaat naar de deur.)* Kristrien zijt gij het, kom toch binnen.

BERTHA : Kijk ik kan nu ineens twee klanten tegelijk bedienen. Dat zou wat zijn. De postbode gaat één huis binnen in een straat en iedereen komt hem daar opzoeken om de post af te halen.

ANNA : Ga maar terug zitten Bertha en pak nog een kopje koffie, uw werk gaat toch gewoon door. De helft van de straat is er al.

KRISTIEN : Ik stoor toch niet? 't Is hier zo gezellig druk en Mira is ook nog thuis zie ik.

MIRA : Te koud om met de fiets naar het station te rijden.

ANNA : Ja Kristien het valt niet mee, opgroeiende kinderen.